

SEN YE, TORUNUN ÖDESİN!..

Parası olmayan, karnı aç vatandaşın biri, sokaklarda gezerken gözüne bir tabela ilişir. Lokantanın birinin tabelasında şunlar yazmaktadır: **“Sen ye, torunun ödesin.”**

Yazıyı okur okumaz sevinçle lokantaya giren vatandaş, şaşkınlıklar içinde güzelce karnını doyurur, çayını içer, lokantadan çıkarken de garsona torununun adresini, telefonunu yazdırır.

Torunun adresinin yazma çizme işlemi bittikten sonra garson, bedava yemek yiyen vatandaşın eline bir de hesap pusulası uzatır. **“Bu da senin ödeyeceğin hesap amca...”** der. Eline uzatılan hesap pusulası vatandaşın keyfini kaçırmıştır. Torununun adresini verdiğini, ödemeleri onun yapacağını belirtip garsona itiraz etmesi üzerine, garson gayet rahat, gülerek; **“Amca, bu senin yemeğinin hesabı değil. Senin yemeğinin hesabını torunun ödeyecek. Bu yeni hesap ise, rahmetli dedenin sana bıraktığı hesap. Senin deden de burada yemek yemişti. Onun hesabını da torunu olarak sen ödeyeceksin!..”** der...

Eskilerin temsil-i manevi dedikleri bu hikâye bize çok şeyler anlatıyor. Hikâyede anlatılan mide açlığının sonu ve faturası belki çok fazla önemli değil ama ruh açlığının, ihtirasların, adaletsizliğin ve ölçsüzlüğün sonucu olarak yaşanan hataların faturalarını kimler, nasıl ödeyecek acaba?

Bu dünya meydanında, hayatın inişli çıkışlı yollarında hiçbir şey tesadüfî değil, hiçbir şey başıboş değil. Hayatta yaptığımız her hareketin, attığımız her adımın iyi veya kötü faturası günün birinde önümüze çıkacaktır. Gerçi bazı büyük faturaların ödeme yeri öteki dünya olduğu için biz burada nasıl ödendiğini görmesek de, dünyada ödenmesi gereken pek çok faturanın olduğunu herkes zaten kendi hayatında ve vicdanında görmekte ve hissetmektedir.

Tarihî zaman şeridi içinde şöyle bir çevrenize bakın; başkalarını aldatıp hile ile varlık denizine sahip olan, mazlum ahı alıp, tüyü bitmemiş masumların haklarına göz koyan insanlardan nesilleri sağlam devam eden, dört başı mamur birilerini gördünüz mü? Yani, çoğu kişinin yaptığı hatanın cezasını, faturasını maalesef bu dünyada bile çocukları, torunları ödemiştir.

Atalarımızdan kalan, **“Dedenin yediği erik torununun dişini kamaştırır”** sözü, olayın bir başka açıdan güzel bir özetidir.

Kendilerine teslim edilen devlet makamlarını, devlet mallarını, **“benleştirerek”** eski tabirle çar-çur edenlerin acı akibetleri herkese ders olmalıdır.

Dün dedelerimizin, babalarımızın yaptığı hataların faturalarını, hem de acı faturalarını bugün yaşayan oğulları – torunları öderken, bugün hata yapanların faturalarını da yarınlarda gelecek oğul ve torunlar ödeyecektir.

Allah âdildir. Hiçbir zaman haklının, masumun hakkını zalimde bırakmaz. Zaten cennet ve cehennem de bunun için yaratılmıştır. Cennet ucuz olmadığı gibi Cehennem de lüzumsuz değildir.

Makamlar, mevkiler kişilere emanettir. Bu makam ve mevkiler **“vakıf malıdır”**. Hasbelkader bu makamlara gelen insanlar çok iyi düşünmeli, kırır kırk yarmalıdır. Hata yapmamaya özen göstermelidirler. Adaletten ayrılmamalıdır. Kendilerine teslim edilen devlet malına **“ganimet”** gözlüğü ile bakmamalıdır.

Kamu malı **“miri malıdır”**, milletin ortak malıdır. Henüz doğmamış, kıyamete kadar gelecek insanların da ortak malıdır. Bu ortak mala az veya çok göz diken, çalan, suiistimal yapan kim olursa olsun hata yapıyor demektir. Bu hatasının faturası bir gün mutlaka önüne çıkacaktır. Ödemeyi ister kendi yapsın, ister torunu...

İster bu dünyada ödesin, ister Ahiret'te...

Güzel günler dileğiyle.